

Bestem elke maand **1%** van uw netto maandinkomen voor het

WERELDDIAKONAAT
GIRO 2211

Algemeen Diaakonaal Bureau van de Gereformeerde Kerken, Burg. De Beaufortweg 18, Leusden.

men en kanslozen en degenen die met hen solidair zijn?

Velen denken van wel, en menen, dat wanneer men zich met de politieke en economische onderdrukten solidair opstelt, dit politieke en economische aktie inhoudt. Niet alleen vele „oecumenikalen“ maar ook een groeiend aantal „evangelikalen“ delen deze mening. Maar welke vormen mag deze aktieve solidariteit aannemen? Een gewelddadige? Moeten we kiezen voor de klassenstrijd, voor het konfliktmodel?

Velen wijzen deze modellen af als ontoelaatbaar in zending en evangelisatie. Ze betogen dat we naar iets radikaal nieuws moeten uitzien, naar middelen die meer geschikt zijn om de bevrijding van het Koninkrijk teweeg te brengen. Ze zijn ervan overtuigd dat middelen, die in de overdracht van het evangelie worden aangewend, zélf een bevrijdingskwaliteit moeten hebben. Middelen die mensen vervreemden, hun leven vernietigen, behoren niet tot de nieuwe orde van Christus, maar tot het rijk van de duisternis.

Menig christen is de mening toegedaan dat er een ander middelenmodel tevoorschijn zal komen als we „de weg van Jezus Christus“ radikaal volgen. Ze vermoeden dat we dan middelen ter omvorming van onze samenlevingen ontdekken die beter bij bevrijding pas-

sen, die meer in overeenstemming met de normen en omtrekken van het Koninkrijk zijn. Sommigen menen iets dergelijks te hebben gevonden in het model van de dialoog, gekoppeld aan geweldloze, telkens aan het evangelie getoetste politieke en economische pressie-middelen.

Maar er blijven nog vragen genoeg over. Moet men zich op dit gebied van economische en politieke bevrijdings-akties in georganiseerd christelijk verband bewegen? Binnen de kerk of alleen daarbuiten? En is geweld, zelfs als laatste middel, voor christenen uitgesloten in de strijd om gerechtigheid? Hoe dient men in dit verband het revolutionaire geweld op te vatten en te beoordelen? Het vraagstuk van de verhouding tussen doel en middelen is onder vele christenen een levende kwestie geworden.

J. W. Schulte Nordholt heeft in het reeds eerder genoemde krante-artikel laten zien, hoe vanaf de 18de eeuw vooruitgang een soort afgod van de westerse wereld is geworden. In naam van deze afgod werd tot voor zeer kort alles goedgepraat – als het maar de behoeften van deze afgod diende. De vooringenomenheid met vooruitgang beheerste het hele leven; „de moraal en de politiek werden erdoor bepaald“, met alle bekende gevolgen van dien. We veronachtzamen deze les van de geschiedenis, tot ons eigen nadeel. Niet alles is geoorloofd in de naam van gerechtigheid en bevrijding

– juist niet! Niet alle middelen zijn in overeenstemming met de doeleinden van het Koninkrijk.

Verhit debat

Dat al deze boven behandelde vraagstukken en knelpunten inzake de opvatting van zending en evangelisatie centraal in de aandacht staan van vele kerken en christenen door de hele wereld, werd nog eens onmiskenbaar duidelijk gemaakt in Melbourne. Ze houden de gemoederen binnen de christelijke wereld-gemeenschap voortdurend bezig. Soms raken christenen daarover met elkaar in verhit debat. Over de beantwoording van de kwesties bestaat zeker nog geen eenstemmigheid; oecumenische oplossingen en daarvoor moeten veelal nog worden gevonden. In verband hiermee zou ik het volgende willen opmerken.

In de eerste plaats dat deze discussie een groot goed is, want het gaat hier om buitengewoon belangrijke zaken en levensvragen – zaken die het aangebroken en naderende, op-de-wereld gerichte Koninkrijk Gods betreffen, en de rol van kerk en zending daarin.

In de tweede plaats moeten we in wereldkerkelijk verband elkaar de ruimte laten om naar antwoorden te zoeken, en daarbij met elkaar werkelijk dialogisch omgaan. **In de derde plaats** moeten we beseffen dat verschillen van interpretatie en benadering volkomen rechtmatig kunnen zijn, voor zover ze voortkomen uit een eerlijke, serieuze konfrontatie van het evangelie met de omstandigheden in de eigen plaats, streek of het eigen kontinent.

Maar nu kunnen, in de vierde plaats de discussies in elk geval worden gevoerd op een zeer belangrijke gemeenschappelijke basis. Nu kunnen christenen uit Oost en West, Noord en Zuid, „oecumenikalen“ en „evangelikalen“, zich over alle nog blijvende vragen bezinnen, vanuit de gemeenschappelijke belijdenis, dat we solidair moeten en willen zijn met de armen, partij willen kiezen voor de verdrukten en kanslozen. En dat is een niet te versmaden aanwinst, een grote stap in de richting van een overeenstemming, een verstandhouding, een samenwerking tussen de verschillende Protestantse stromingen, die het karakter zou kunnen gaan dragen van een werkelijke waterscheiding, een echte doorbraak in het missionaire denken en de zendingspraktijk van de wereldwijde universele kerk van Jezus Christus.

De juiste slogan van Los Vast

In het artikel „Al die eenzaamheid ook“! (uit het boek „Relaties“) (oktobernummer VU-Magazine) is vermeld dat de slogans van de Stichting Los Vast zonden luiden „alleen ben je niet alleen“ en „Alleen – goed voor U“. De juiste, op stickers gehanteerde tekst luidt evenwel:

Niemand is alléén alleen

Leer

er iets goeds van te maken

Stichting LosVast; giro 2421600
postbus 5021 - 's Bosch

De Stichting wijst zo wel het idealiseren van „samen zijn“ als het ver-guizen van „alleen zijn“ uitdrukke-lijk af. Gepropageerd wordt, met welke levenssituatie dan ook, te le-ren omgaan.